

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/58/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200013
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5015200013.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: 3G EXPRESS GROUP, a. s., so sídlom Na priekope 37, Žilina, IČO: 44 945 116, v zastúpení V4 Legal, s. r. o., so sídlom Tvrdeho 4, Žilina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky Banská Bystrica, vo veci návrhu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/477742/2014 z 29.10.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/2/2015-42 zo dňa 02. júna 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/2/2015-42 zo dňa 02. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/477742/2014 zo dňa 29.10.2014 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“, „napadnuté rozhodnutie“, „preskúmané rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 9501401/5/3596657/2014 zo dňa 23.07.2014, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (Daňový poriadok) určil žalobcovi ako platiteľovi dane vo vyrubovacom konaní rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2011 v sume 28.752,41 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, na základe vykonanej medzinárodnej výmeny informácií, že by tovar deklarovaný posudzovanými faktúrami, vzhľadom na dátumy vystavenia faktúr a následné dodanie tovaru odberateľom v Maďarsku v ten istý deň bez medzivyskladnenia u žalobcu, týmto subjektom bol fyzicky dodaný. I keď bola preukázaná realizácia prepravy slnečnicového

oleja do Maďarskej republiky, nebolo preukázané dodanie konkrétneho tovaru deklarovaného posudzovanými faktúrami, čo do množstva a druhu tak, aby bolo preukázané, že tento konkrétny tovar v konkrétnom množstve bol na konkrétnom nezameniteľnom mieste naložený, prepravený cez hranice a konkrétnej osobe, ktorá je uvádzaná v dodávateľských faktúrach žalobcu, viažucich sa posudzovaným faktúram, dodaný, teda aj subjektu so sídlom v Maďarsku, ktorému žalobca faktúrou č. Z610001 účtoval cenu dodaného snečnicového oleja. Žalobca mohol tieto skutočnosti v konaní preukázať označením osôb, ktoré fyzicky také množstvo oleja (rádovo v tisícoch litrov), podľa jednotlivých faktúr, nakladali na území Slovenskej republiky a následne vyskladňovali v Maďarsku. Z vykonaného dokazovania neboli tieto skutočnosti preukázané, keď existovali samotné rozpory v tvrdeniach účastníkov obchodného reťazca, v tvrdeniach žalobcu a vypočutých svedkov, ktorými boli zástupcovia jednotlivých obchodných spoločností, ktoré tvorili tzv. tranzitný reťazec, keď dodávateľ VITAPACE, s. r. o. a jeho dodávateľ MST TRADE, s. r. o., nevedeli zjednotiť presné miesto nakladania tak objemného tovaru, keď konatelia obidvoch obchodných spoločností napriek tomu, že pán Y. podľa tvrdenia konateľky žalobcu mal byť pri nakládkach osobne prítomný, nevedeli zidentifikovať a zjednotiť určenia miesta, kde takéto veľké množstvo tovaru bolo nakladané. Podľa krajského súdu zo strany žalobcu bolo potrebné nielen, aby bolo jednoznačne určené, z ktorých konkrétnych skladov, ktoré konkrétne plenia, účtované jednotlivými posudzovanými faktúrami, boli nakladané, ale bolo potrebné preukázať, že k fyzickému naloženiu takého množstva oleja, viac ako 24.000 litrov, reálne došlo, čo mohlo byť preukázané svedeckými výpoveďami osôb, ktoré sa priamo nakládky tovaru na území SR zúčastnili.

Krajský súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, aj vzhľadom na výsledky medzinárodného dožiadania, že k plneniu v obchodno-záväzkových vzťahom, ktoré boli deklarované posudzovanými faktúrami, fyzicky došlo, ani nepreukázal, že existoval obchodno-záväzkový vzťah medzi ním a maďarskými obchodnými spoločnosťami, ktoré boli určené ako miesto plnenia (miesto dodania tovaru). Navyiac vo vzťahu ku všetkým posudzovaným faktúram nebolo zrejmé (podľa záznamov v CMR), že predmetný tovar prijali tie obchodné spoločnosti so sídlom v Maďarsku, ktoré boli označené ako odberatelia vo faktúrach žalobcu, navyiac keď CMR nemožno považovať za doklad o dodaní tovaru deklarovaného posudzovanými faktúrami.

Krajský súd poukázal na to, že v konaní bol žalobca povinný preukázať, že k dodaniu tovaru deklarovaného posudzovanými faktúrami fyzicky (reálne) došlo. Žalobca si objednal u obchodnej spoločnosti VITAPACE, s. r. o., dodanie snečnicového oleja v objeme viac ako 20.000 litrov tak, ako je to špecifikované v jednotlivých posudzovaných faktúrach s tým, že k tomuto dodaniu malo dôjsť priamo prostredníctvom subdodávky, ktorú realizoval VITAPACE, s. r. o., od svojho dodávateľa MST TRADE, s. r. o., s miestom dodania tovaru Maďarsko, obchodným partnerom žalobcu, ktorí sú špecifikovaní v dodávateľských faktúrach žalobcu. V konaní bol preto žalobca povinný preukázať, že k dodaniu tovaru maďarským odberateľom žalobcu v subdodávke, prostredníctvom dodávateľa VITAPACE, s. r. o., ktorý túto dodávku realizoval v subdodávke prostredníctvom MST TRADE, s. r. o., došlo, na základe predložených CMR a že žalobca ten istý tovar, ktorý ako odberateľ objednal a dodala mu ho spoločnosť VITAPACE, s. r. o., a účtoval a dodával maďarským obchodným spoločnostiam - aj jednotlivým maďarským odberateľom dodal a teda, že tovar reálne bol dodaný z tuzemska na územie iného členského štátu, a to aj v prípade dodávateľskej faktúry Z61001, ku ktorej si žalobca v zdaňovacom období august 2011 uplatnil oslobodenie podľa § 43 ods. 1-4 zákona č. 222/2004 Z.z.

Podľa krajského súdu nezrovnalosti boli aj v otázke objednania prepravy, keď tvrdenia dodávateľa žalobcu a jeho subdodávateľov v spôsobe objednania a platenia prepravy a dokazovanie výsluchmi jednotlivých prepravcov označených na CMR, preukazovalo odlišnosť tvrdení o spôsobe zabezpečenia prepravy tovaru. Čo sa týkalo nakládky tovaru, konateľka žalobcu tvrdila, že pri nakládke každého z tovaru bol prítomný konateľ VITAPACE, s. r. o.. Tento k okolnostiam týkajúcim sa nakladania, vyskladňovania tovaru, sa nevedel vyjadriť. Pokiaľ bol osobne prítomný, muselo mu byť zrejmé, akým spôsobom sa takéto množstvo tovaru vyskladňovalo, koľko osôb tam bolo prítomných a všetky tieto osoby mohli a boli spôsobilé, ak sa takéhoto konania zúčastnili, uviesť svedectvo o týchto skutočnostiach, o tom že tovar sa reálne v určitých skladových priestoroch nachádzal, reálne bol v určitom časovom období vyskladnený a naložený na dopravné prostriedky, ktoré ho prepravili

odberateľom žalobcu do Maďarska. Naviac žalobca v konaní neprodukoval žiadne dôkazy (ani listinné, okrem dodávateľských faktúr), ktoré by preukazovali dodanie deklarovaného plnenia zo SR do iného členského štátu (Maďarsko) konkrétnym odberateľom žalobcu uvedeným v dodávateľských faktúrach žalobcu, vrátane odberateľa žalobcu, ktorému plnenie účtoval faktúrou Z61001. Naviac ani ku dodávateľským faktúram, a to k faktúram č. 21/2011 a č. 27/2011 žalobca nepredložil doklady o zaplatení faktúrami účtovaného plnenia VITAPACE, s. r. o. Takéto doklady súčasťou administratívneho spisu neboli.

Podľa názoru krajského súdu všetky tieto okolnosti dotvrdzovali záver žalovaného, že v konaní žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že k reálnemu dodaniu tovaru deklarovaného posudzovanými faktúrami tak, ako tvrdil v konaní, došlo. Napadnuté rozhodnutie podľa krajského súdu spĺňa všetky náležitosti rozhodnutia vydaného podľa § 63 zákona č. 563/2009 Z.z. a je riadne zdôvodnené. Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý podal dňa 29.06.2015 odvolanie bez uvedenia dôvodov a ktoré doplní podľa § 209 O.s.p. Dňa 03.07.2015 mu bolo doručené uznesenie krajského súdu z 01.07.2015, ktorým krajský súd vyzval žalobcu na doplnenie odvolania v lehote 10 dní od doručenia, t.j. 03.07.2015. Doplnené odvolanie odoslal žalobca na poštovú prepravu 13.07.2015.

V doplnenom odvolaní žalobca uviedol, že žiada, aby odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil s odôvodnením, že podľa jeho názoru bol žalobca povinný v zmysle ust. § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH preukázať dodanie tovaru prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom uvedie miesto určenia. Podľa jeho názoru krajský súd nespochybnil dodanie tovaru do Maďarskej republiky, čo bolo podľa jeho názoru preukázané vystavenými faktúrami č. 21/2011 až 25/2011 a 27/2011 a CMR. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/108/2009 s tým, že žalovaný mal povinnosť zistiť skutočný stav veci na základe objektívnych a spoľahlivých zistení. Zároveň poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžf/1/2011, že dôkazné bremeno nie daňového subjektu nie je absolútne.

Zároveň žalobca zastáva názor, že žalovaný nekonal v súlade s ust. § 3 ods. 3 daňového poriadku, že svoje závery vyvodil na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nepotvrdených pochybnostiach.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca ani v odvolaní voči rozsudku nevyjadril k skutočnostiam zisteným správcom dane, na základe ktorých nebol preukázaný nákup ani dodanie tovaru do Maďarska, ani reálna preprava medzi jednotlivými obchodnými článkami a neodstránil ani pochybnosti o reálnosti uskutočnenia transakcie. Podľa žalovaného, v predmetnej veci bolo správcom dane vykonané rozsiahle dokazovanie, skutkový stav bol riadne zistený. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na uvedené judikáty najvyššieho súdu, bolo jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav v tejto veci niesol prvky predmetných rozhodnutí a podľa jeho názoru nestačí uvádzať len niektoré právne názory v nich uvedené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. novembra 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo preskúmať na základe a v rozsahu včas podaného odvolania, či krajský súd vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. č. 1100308/1/477742/2014 zo dňa 29.10.2014 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 9501401/5/3596657/2014 zo dňa 23.07.2014, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku určil žalobcovi ako platiteľovi dane vo vyrubovacom konaní rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2011 v sume 28.752,41 €.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o určení daňovej povinnosti na dani z pridanej hodnoty žalobcu ako daňového subjektu za príslušné zdaňovacie obdobie.

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako bol podrobne opísaný v rozsudku krajského súdu a preto naň v celom rozsahu odkazuje a nebude zistenia opakovať.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci súdneho preskúmacieho konania súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní súdu spočíva v tom či správca dane a žalovaný postupovali správne a v súlade so zákonom tak, aby bola správne určená daň, resp. vznikol žalobcovi nárok na odpočet DPH v požadovanej výške v

uvedenom zdaňovacom období august 2011.

V ustanovení § 3 daňového poriadku sú uvedené základné zásady správy daní tak, že pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Správa daní je neverejná okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje. Správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti. Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane. Daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti. Právom aj povinnosťou daňových subjektov a iných osôb podľa § 4 ods. 2 písm. d/ pri správe daní je úzko spolupracovať so správcom dane. Správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Zo skutkových zistení nesporne vyplýva, že správca dane v danom prípade určil daň, v súlade s hmotnoprávnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na zdôraznenie argumentácie najvyšší súd uvádza, že odvolacie dôvody žalobcu, ktoré sú zhrnuté vyššie nepovažuje za relevantné a to z týchto dôvodov:

Podľa názoru odvolacieho súdu z ust. § 43 zákona o DPH vyplýva, že ak ide o odoslanie tovaru pri oslobodení od DPH, je nevyhnutné v daňovom konaní skúmať naplnenie dvoch podmienok, a to prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru. V § 43 ods. 5 zákona o DPH zákonodarca kogentne stanovil zoznam dokladov, ktorými je daňový subjekt povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu. Preto nestačí iba formálne preukázanie (faktúra, CMR, zmluva a pod.), že tovar skutočne fyzicky opustil územie SR a bol dodaný skutočnému nadobúdateľovi, na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník. Keďže pri vnútrospoločenských (intra-komunitárnych) obchodoch prechod tovarov cez hranice jednotlivých štátov nie je sledovaný, nie je možné vylúčiť riziko daňových podvodov. Preto nie je v rozpore s Daňovým poriadkom, zákonom o DPH ani s právom Európskeho spoločenstva požadovať, aby sa daňový subjekt, ktorý vystupuje ako dodávateľ, uistil o dôveryhodnosti svojho partnera v tom zmysle, že zdaniteľné obchody, ktoré uskutoční, nebudú súčasťou daňových podvodov.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozhodnutia SD EU č. C-409/04 (Teleos), v ktorom je riešená práve otázka opustenia územia tovarom a bol vyslovený právny názor, že musia byť splnené

podmienky preukázania, že tovar opustil územie dodávateľa a bol zdanený titulom nadobudnutia v inom členskom štáte, t.j. u odberateľa, rozhodnutie C - 146/05 (Albert Collé), rozsudok NSS ČR č. 2Afs 177/2006-61, ktorý rieši otázku listinných dôkazov, ktoré nemožno inak overiť, a preto nemôžu obstať ako dôkaz vedľa toho, že by dodávateľa vyvíjali akékoľvek aktivity ako aj rozsudok NSS ČR č. 9Afs 73/2008, ktorý vyslovil právny názor, že daňový subjekt je povinný preukázať svoje tvrdenia, že ide o spoločnosť uvedenú na daňových dokladoch, lebo odpočítanie DPH je možné len medzi platiteľmi DPH navzájom, pričom pri zdaniteľných osobách, ktoré nie sú platiteľmi DPH odpočítanie nie je možné.

Žalobcom uvádzané obchodné prípady, ktoré považuje za uskutočnené zdaniteľné plnenia a ku ktorým predložil faktúry, medzinárodné nákladné listy (CMR) a zmluvy vzťahujúce sa na zdaniteľné obchodné prípady, však podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňajú atribúty daňových transakcií podľa ust. § 43 ods. 1 zákona o DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu. Tieto listiny by boli spôsobilé privodiť daňovému subjektu uplatnenie nároku na oslobodenie dane podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH len za podmienky, že by bolo v daňovom konaní preukázané, že obchod s tovarom sa uskutočnil tak, ako sa to snažil dokladmi deklarovať, čo preukázané nebolo, resp. bolo zo strany žalovaných orgánov spochybnené. Žalobca preto podľa názoru odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno.

Pokiaľ ide o nedostatočné zistenie skutkového stavu žalovaným resp. správcom dane odvolací súd zdôrazňuje, že úlohou správcu dane nie je preukazovať existenciu daňovej transakcie, ale overovať, či ju daňový subjekt preukázal a deklaroval správne, aby mohla byť uznaná a žalobcovi (daňovníkovi) vzniklo právo na odpočet dane, resp. oslobodenie tovaru od dane. Podľa názoru odvolacieho súdu správca dane na základe vykonaného šetrenia nemohol dospieť k inému záveru, než ku ktorému dospel vo svojom rozhodnutí, teda, že celý obchodný prípad sa neuskutočnil tak, ako ho deklaroval žalobca a preto správne rozhodol tak, že požadovaný nárok žalobcu podľa § 43 zákona o DPH neuznal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP. Účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.